

3. 2 Breve „Cum sicut nobis“

vydané Pavlom III.

29. apríla 1536 v Ríme

Pavol III. rieši v apríli prvú veľkú krízu, ktorá ohrozila mladú reformu zvnútra. Ľudovít da Fossombrone odmietol zvolať generálnu kapitolu, ktorá sa mala konať už v roku 1532. Na jeseň roku 1535 kapitulári zhromaždení na nariadenie pápeža vďaka sprostredkovaniu Vittorie Colonna volia na miesto doterajšieho generálneho vikára Bernardina d'Asti. Priekopník reformy napáda platnosť voľby a odopiera poslušnosť. Pápežské breve prenáša Ľudovítovi osobne prepožičané právomoci na jeho právoplatne zvoleného nástupcu. Tým Pavol III. potvrdzuje oslobodzujúcu mladú reformu po rokoch problémov a právnej, ako i existenciálnej neistoty.

16 Pavol III., pápež, svojim milovaným synom z rádu minoritov sv. Františka, ktorých nazývajú kapucíni.

Milovaní synovia, pozdrav a apoštolské požehnanie.

Ako ste nám nechali nedávno vysvetliť, povolil svojho času Klement VII., Náš predchodca v blahej pamäti, svojimi listami, či už formou breve alebo slávnostne s olovenou pečaťou, svojho času milovaným synom rádu menších bratov, Ľudovítovi a Rafaelovi z Fossombrone, viesť pustovnícky život podľa Reguly sv. Františka. Mali pritom nosiť habit so štvorcovou kapucňou, prijímať do svojho spoločenstva tak svetský klérus, ako aj kňazov a laikov, nosiť bradu, utiahnuť sa do pustovní, alebo s povolením príslušných vlastníkov, utiahnuť sa na ľubovoľné miesta, tam prebývať, viesť prísny pustovnícky život a smeli žobrať na akomkoľvek mieste. K tomu im dal úplnú slobodu, *aeque principaliter* užívať, vlastniť a požívať nehatene a dovolene všetky a jednotlivé privilégia, indulty a výsady, ktoré boli až do dnešného dňa udelené reholi menších bratov a kamaldulskej pustovní blahoslaveného Romualda, ako aj jeho pustovníkom, alebo ktoré budú v budúcnosti udelené, či už všeobecným, alebo špeciálnym spôsobom, a tieto rovnakým spôsobom budú používať, vlastniť a užívať. Práve sám Ľudovít na základe splnomocnení týchto listov prijal do svojho spoločenstva niekoľkých svetských kňazov, rehoľníkov a laikov. Od toho času ste sa snažili pod vedením a autoritou samotného Ľudovíta ako vikára vašej kongregácie slúžiť v blaženosti Najvyššiemu.

17 Menovaný Ľudovít bol potom na generálnej kapitule vašej kongregácie, ktorá sa slávila v mesiaci november minulého roka v Ríme, vylúčený z úradu vikára. Vy ste prikročili k voľbe vášho nového vikára a zvolili ste si ako nového správcu vašej kongregácie milovaného syna Bernardína z Asti, brata so sľubmi vo vašom ráde. Teraz Nám pokorne prednášate prosbu, aby sme túto voľbu blahosklonne potvrdili a opatrili silou apoštolského schválenia. Tiež vám máme opätovne povoliť to, čo vyššie bolo menované.

18 Keďže teda s otcovskou láskou túžobne prajeme vašej kongregácii pokojný rozkvet a šťastlivý úspech, schvaľujeme, naklonení vašej prosbe, a potvrdzujeme silou

apoštolskej autority týmto listom danú voľbu spomínaného Bernardína. Ďalej nariaďujeme, aby listy nášho predchodcu Klementa boli potvrdené v prospech vyššie menovaného Bernardína: bude vykonávať svoj úrad vikára, akoby mu boli všetky plné moci zverené osobne.

19 Prísne zakazujeme akejkoľvek osobe akéhokoľvek stavu, pod trestom *ipso facto* nastupujúcej exkomunikácie *latae sententie*, nosiť ten habit, ktorý zvyknete obliekať, pokiaľ táto nie je pod poslušnosťou a vedením vášho vikára Bernardína. Vyhlasujeme za neplatné a neúčinné, čo by proti tomuto mohlo byť podniknuté. Nariaďujeme generálnemu auditorovi kúrie pre záležitosti apoštolskej komory, ktorý je v súčasnosti v úrade, garantovať dodržiavanie ustanovení obsiahnutých v tomto liste, čím vám poskytne účinnú ochranu, oponentov a protirečiacich odrazí cenúrami, alebo inými cirkevnými trestami, alebo inými vhodnými prostriedkami bez možnosti odvolania, takéto tresty sprísni, mnohonásobne použije, či, ak je to nutné, použije svetskú moc.

20 Týmto ustanoveniam nebránia ani konštitúcie nášho predchodcu Bonifáca VIII., ani tie všeobecných koncilov, ani iné apoštolské konštitúcie alebo privilégia akéhokoľvek druhu. Nariaďujeme, aby každý opis tohto listu, ktorý je podpísaný rukou verejného notára a opatrený pečaťou cirkevného hodnostára, mal tú istú dôveryhodnosť.

Dané v Ríme pri sv. Petrovi

Pod pečaťou rybára

29. apríla 1536

v druhom roku nášho pontifikátu.